

Ὁ Φασουλῆς
ὁ σεβνταλῆς.

Βαστάτε με, ἀδέλφια μου, σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
κι' ἐφρένιασα γιὰ πόλεμο, κι' ἐλύσσαξα γιὰ μάχη,
μιά φουστανέλα κλέφτικη σὰν εὐζωνας φορῶ,
καὶ βάζω μέσ' στὴ μέση μου κουμπούραις καὶ σελάχι.
Ὁ πόλεμος τὴν σήμερον μοῦ φαίνεται παιχνίδι,
καὶ δὲν μὲ πᾶει ὄπως πρὶν γιὰ τοῦτον ριπιτίδι.

Καί ἂν μοῦ πῆτε νὰ σταθῶ στὴν πρώτη πρώτη θέσι,
καὶ ἂν ἰδῶ ν' ἀνοίγεται βαθὺ ἐμπρὸς μου μνημα,
κι' ἂν ὁ Ἐγιοῦπ ἀπάνω μου μὲ τὸ στρατό του πέση,
μὰ τῆς Στυγὸς τὰ ὕδατα, δὲν θὰ κουνήσω βῆμα.
Ὁρθὸς καὶ ντιῦρος θὰ σταθῶ ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων,
πρὸς δόξαν καὶ τοῦ γένους μου καὶ ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Ναί! κατατάξετε κι' ἐμὲ στὰς τάξεις τῶν εὐζώνων,
καὶ στὸ δικό μου τὸ κορμί ἢ φουστανέλα στέκει,
ἀνοίξετέ μου τὴν ὁδὸν τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων
καὶ δεῖξετέ μου γρήγορα πῶς ὀίχουν τὸ τουφέκι,
διότι δὲν ἐσπούδασα τὴν τέχνην τοῦ πολέμου,
καὶ οὔτε μία κουμπούρα δὲν ἐρριξα ποτέ μου.

Γιὰ δεῖξετέ μου πῶς βαροῦν εἰς τὸ στρατὸ ἀπάνω,
ποιὸ κτύπημα τὸν θάνατον ἀμέσως ἐπιφέρει,
πῶς αἰχμαλώτους εἰμπορῶ πολλοὺς νὰ συλλαμβάνω,
πῶς μὲ τουφέκι πολεμοῦν, πῶς σφάζουν μὲ μαχαίρι,
καὶ πῶς ἔμπορεῖ πρὸ εὐκόλου ὁ Φασουλῆς νὰ φύγη,
ἐὰν οἱ Τούρκοι ἔξαφνα τὸν στρώσουν στὸ κυνήγι.

Τὸ τί ἐστὶ ὁ πόλεμος ἐπιθυμῶ νὰ ξέρω
κι' ἂν εἶναι δυνατόν κι' ἐγὼ τὸν ἥρωα νὰ κάνω
κι' εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως καταστροφὴν νὰ φέρω,
ἀλλὰ χωρὶς νὰ πληγωθῶ καὶ δίχως ν' ἀποθάνω.
Εἶναι καλὸς ὁ πόλεμος, ἢ κάππα καὶ τὸ φέσι,
ἀλλὰ ὁ Χάρος, ἀδελφοί, καθόλου δὲν μ' ἀρέσει.

Ὅχι διότι σὰν καὶ σᾶς τὸν θάνατον φοβοῦμαι...
ἐγὼ γι' αὐτὸν νὰ φοβηθῶ; . . . πᾶ! πᾶ! θεὸς φυλάξοι!
πιστεύετε πῶς θάνατον ποτὲ δὲν συλλογοῦμαι,
καὶ οὔτε τὸ δρεπάνι του ἔμπορεῖ νὰ μὲ τρομάξῃ.
ἀλλὰ ποθῶ ἀκέραιος νὰ εἶμαι ὡς τὸ τέλος,
γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ γενῆ τὸ ἔθνος κι' ὁ Σεμτέλος.

Ἐπιθυμῶ νικήτριαν νὰ ἶδω τὴν Ἑλλάδα,
νὰ δώσω πέντε φάσκελα ἄσπρον κάθε ψωρο-λόφδο,
νὰ ἔσπρωξω καὶ νικητὴς μιὰ μέρα ἄσπρον λιπαρὰ
κι' ἀκόμη ἄλλη μιὰ-φορὰ νὰ δείρω τὸν Ῥουμπόρδο.
Ἐπιθυμῶ τοῦ Θεωδωρῆ στεφάνια νὰ τοῦ πλέξω,
καὶ ἄσπρον κυρίαν Φασουλῆ μὲ λάφυρα νὰ τρέξω.

Λοιπὸν σημαίαν δώστε μου ἄσπρον νὰ τὴν σηκώσω...
βαρδᾶτε, παληο-Βούλγαροι, βαρδᾶτε, Τουρκαλάδες,
μὲς ἄσπρον Θεσσαλονικὴ μας ἐγὼ θὰ τὴν καρφώσω,
κι' ἐγὼ θὰ πάρω μοναχὰ ἐκεῖναις τῆς χιλιάδες,
ποῦ λὲν πῶς ὁ Κατσιμπαλῆς θὰ δώσῃ γιὰ μπαξίσι
εἰς ὅποιον τὴν σημαίαν μας ἐκεῖ ἄσπρον τὴν στήσῃ.

Μοῦρθε ἄσπρον τοῦ πολλοῖς φοραῖς ἀπὸ κουβαρνταλῆκι
ν' ἀρπάξω εἰς τὸ χέρι μου Ἑλληνικὴ παντιέρα,
νὰ τὸ πουλέψω μιὰ βραδρὰ γιὰ τὴ Θεσσαλονικὴ
καὶ νὰ τὴν στήσῃ ἔξω εἰς τὰ βουνά της πέρα.
Μὰ τώρα ὅπου ἔμαθα πῶς καὶ μπαξίσι κάνει
ὁ κύριος Κατσιμπαλῆς, κανένας δὲν μὲ πιάνει.

Ἐμπρός, καυμένη Φασουλῆ, κι' ἐσίμανε ἡ ὥρα,
δόξα καὶ πλοῦτος ἄφθονος ἐκεῖ σὲ περιμένει...
ἔ! Μιχαλάκη, τὸν παρὰ γιὰ δὸς μου ἀπὸ τώρα,
καὶ μάθε ἀπὸ σήμερα πῶς εἶναι καὶ στημένη.
Ἄλλ' ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρὶν σ' ἀποχαιρετήσω,
ὁδήγησέ με πῶς καὶ ποῦ καὶ πότε νὰ τὴν στήσω;

Ἄν εἴμποροῦσε κάτι τί κι' ἡ Φασουλῆ νὰ κάνῃ,
νὰ καταφλέξῃ ἔξω ἀπὸ τὸν Τούρκικαις φεργάδες,
νὰ μοιρασθοῦμε καὶ οἱ δὲς τῆς δόξης τὸ στεφάνι,
καθὼς καὶ τοῦ Κατσιμπαλῆ τῆς ἑκατὸ χιλιάδες,
νὰ πάρω τὰ μισὰ ἐγὼ καὶ τὰ μισὰ ἐκεῖνη,
μωρὲ τί φέστη ἤθελε, μὰ τὸ σταυρό, νὰ γίνῃ!

Καὶ ἄμα ἔξω βγαίνωμε κι' οἱ δὲς ἀλαμπρατσέτα,
ἀπάνω ἄσπρον κεφάλι μας ἀπὸ παντοῦ νὰ ρίχνουν
μοσκιαῖς, χαρτονομίσματα, γαζέταις καὶ κουφέτα,
καὶ ὅλοι μὲ τὸ δάκτυλο ἄσπρον δρόμο νὰ μᾶς δείχνουν.
Νὰ λένε «νά! ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τῆς Μπουμπουλίνας»,
καὶ νὰ μᾶς βλέπουν χάσκοντες ὁ τάδες καὶ ὁ δεῖνας.

Ἦ δόξα περιπόθητος, καὶ σεῖς τοῦ κόσμου πλοῦτη,
ὦ δάφναι Ναπολέοντος καὶ Ρότσιλδ κολονάτα,
γιὰ σᾶς καὶ μόνο χόνομαι καὶ μέσα ἄσπρον μαροῦτι
κι' ἀνθρωποφάγων ἀψηφῶ αἰμοχαρῆ φουσατά.
Αὐτὴν τὴν ἀφανῆ ζωὴν τὴν ἐβαρύνθην πλέον,
θέλω νὰ γίνω καὶ Ρότσιλδ καὶ μέγας Ναπολέον.

Ἐμπρός, καυμένη Φασουλῆ, καὶ οὐ ν' ἀνδραγαθήσης,
κι' ἡ ἀνθηρὰ νεότης σου σὰν ἀστραπὴ διαβαίνει,
ἔμπρός σημαίαν γαλανὴν ἄσπρον Ὀλυμπο νὰ στήσης,
κι' ὁ κύριος Κατσιμπαλῆς μὲ τὸ πουγγὶ προσμένει.
Ἐμπρός, καυμένη Φασουλῆ, γιὰ τὴ Θεσσαλονικὴ,
κι' ἡ πλοῦσιος ἢ τίποτα, ἢ θάνατος ἢ νίκη!

Μιὰ μεγάλη μας ἰδέα
κι' εἰδοποίησις σπουδαία.

Ἐπειδὴ πολλοὶ γυρεύουν καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σώνει
τοῦ Ρωμηοῦ νὰ εἶναι πάντα τακτικοὶ συνδρομηταί,
ἐπειδὴ καὶ ὁ Ρωμηὸς μας ἂν καὶ κάποτε θυμῶνῃ,
κανενὸς Ρωμηοῦ χατῆρι δὲν ἔχασε ποτέ,
ἐπειδὴ καὶ τοῦτος κρίνει πῶς ἄσπρον τσέπη του συμφέρει
νὰ διαβάξεται κι' ἀπ' ὅσους κατοικοῦν ἄσπρον ἔξω μέρη.

Διὰ ταῦτα καὶ δι' ἄλλα σκεφθεῖς μόνος κατ' αὐτάς,
συζητήσας δὲ τὸ πρᾶγμα καὶ μὲ νοῦν ἐμπορικόν,
ἀπεφάσισα νὰ κάμω ἄσπρον ἔξω συνδρομητὰς
μοναχὰ ἄσπρον Ἐπαρχίας καὶ ἄσπρον Ἐξωτερικόν.
Οὕτω πῶς κι' ἐγὼ πιστεύω μιὰ γιὰ πάντα νὰ γλυτώσω
ἀπὸ γράμματα καὶ κάρτας καὶ σκοτούραις κάθε τόσο.

Δεκαπέντε φράγκα βάζω συνδρομὴ τὸν κάθε χρόνο
γιὰ τοὺς Ἑλληνας ἐκεῖνους ὅπου ζοῦν εἰς ἕνα μέρη,
διὰ δὲ τὰς Ἐπαρχίας φράγκα δώδεκα καὶ μόνο...
πρὸ φτηνὰ πιστεύετε με ἄσπρον πουγγὶ μου δὲν συμφέρει.
Κι' ἂν ξυγίσσετε τὰ μούτρα καὶ σουφρώσετε τὰ φρούδια,
θὰ μοῦ κάμειτε τὴ χάρι νὰ μ' ἀφήσετε ἄσπρον ἴδια.

Συνεπῶς τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἀναγγέλλω
πῶς καθεὶς τὴν συνδρομὴν του θὰ πληρώνῃ ἔμπροστά,
ἐπειδὴ κανένας Ἑλλῆν πατριώτης μου δὲν θέλω
οὔτε ὥρα μιὰ πεντάρα κι' εἰς ἐμένα νὰ χρωστᾷ.
Ἦπ' αὐτοὺς τοὺς ὄρους μόνον τὰς ἀρχὰς μου παραίτῳ,
εἰδ' ἄλλοιῶς τὰ γράμματά σας ἄσπρον σκουπίδια θὰ πετῶ.

Σύστασις καπνοῦ,
νέου καὶ τερνοῦ.

Ὅποιος θεριακλῆς γυρεύει καπνὸ πρῶτης γιὰ ραχάτι,
θαῦρ' ἄσπρον Καπνοπωλεῖον Περικλέους Μενιδιάτη,
κάτω τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῆς Μασσαλίας
κι' εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου... ταῦτα χάριν ποιικιλίας.

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον,
χωρὶς Μαρτυρολόγιον.

Ἄκόμη λίγα ἔμειναν κι' ἐλάτε ν' ἀγοράσετε...
χωρὶς πολλὰ σᾶς βεβαιῶ πῶς θὰ διασκεδάσετε.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἄσπρον τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Ἐδ Φρονούντων» — νύκτα ἄσπρον συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδάρια.